

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1174/2019
11.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Комненић, адвокат из ..., против тужене Градске општине Нови Београд, коју заступа Општинско правобранилаштво градске општине Нови Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1389/17 од 16.03.2018. године, у седници одржаној 11.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1389/17 од 16.03.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1389/17 од 16.03.2018. године и пресуда Трећег основног суда у Београду П1 1083/15 од 30.01.2017. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.10.2012. до 31.08.2015. године исплати укупно 107.028,00 динара са законском затезном каматом и то:

- за месец октобар 2012. године, износ од 2.386,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.11.2012. године до исплате;
- за месец новембар 2012. године, износ од 3.216,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.12.2012. године до исплате;
- за месец децембар 2012. године, износ од 3.216,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2013. године до исплате;
- за месец јануар 2013. године, износ од 3.216,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2013. године до исплате;
- за месец фебруар 2013. године, износ од 3.216,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.03.2013. године до исплате;
- за месец март 2013. године, износ од 3.216,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.04.2013. године до исплате;
- за месец април 2013. године, износ од 3.216,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.05.2013. године до исплате;
- за месец мај 2013. године, износ од 2.386,10 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2013. године до исплате;

- [illegible]

- за месец јул 2015. године, износ од 3.275,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.08.2015. године до исплате;

- за месец август 2015. године, износ од 3.275,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.09.2015. године до исплате, све у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка одлуке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 96.702,80 динара у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка одлуке.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 1083/15 од 30.01.2017. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада у периоду од 01.10.2012. године августа 2015. године, исплати укупно 107.028,00 динара, у месечним износима и са законском каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка од 25.000,00 динара. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка од 21.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1389/17 од 16.03.2018. године, ставом првим изреке жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд налази да су у конкретном случају испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле прописани чланом 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14 и 87/18), имајући у виду да тужилац у ревизији указује на другачији правни став заузет у нижестепеним одлукама од правног става Грађанског одељења Врховног касационог суда по овом питању због чега постоји различито поступање судова о истој правној ствари што указује на потребу одлучивања о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код тужене, те да тужена тужиоцу није исплатила трошкове превоза које потражује у овом поступку, као и да тужилац има редовну градску линију аутобуског превоза од места пребивалишта до места рада. Захтевом синдикалне организације туженог од 27.02.2012. године запослени чланови синдиката су захтевали од тужене да се накнада за трошкове за превоз за долазак на рад и одлазак са рада и

даље врши у новцу у висини цене месечне претплатне карте. Уз наведени захтев приложен је списак радника који су захтевали да им се накнада за превоз као и до сада врши уплатом на текући рачун. Један од подносилаца захтева је и овде тужилац. Тужена за запослене није обезбедила сопствени превоз али је обезбедила плаћање накнаде за превоз кроз уплату цене вредности "бус плус". Одлуком начелника Градске општине Нови Београд од 14.09.2012. године одређено је да ће се накнада за превоз почев од месеца октобра 2012. године вршити искључиво директном уплатом на "бус плус" картицу у складу са чланом 40. став 1. анекса ПКУ. Према потврди Предузећа ББ од 06.01.2016. године цена месечне допуне за запослене за период 01.10.2012. до 01.01.2014. године износила је 3.216,00 динара од 01.01.2014. до 01.10.2015. године 3.275,00 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца као неоснован закључујући да је тужени као послодавац овлашћен да општим актом одреди услове под којима се остварује накнада трошкова превоза, па и могућност да се таква накнада не исплаћује запосленом непосредно, али уз обавезу да се запосленом обезбеди да он не сноси трошкове превоза на рад и са рада. На тај начин се не нарушава право на избор запосленог јер је то право лимитирано чланом 118. тачка 1. Закона о раду, а при томе се накнада трошкова превоза и обезбеђује исплатом у новцу само што се исплата не врши запосленом непосредно на његов рачун или на руке већ кроз уплату цене бус плус карте.

По оцени Врховног суда, основани су наводи ревизије да су нижестепене одлуке засноване на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 118. став 1. Закона о раду запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају.

Посебним колективним уговором за државне органе („Службени гласник РС“ 23/98 и 11/09) у члану 38. став 1. тачка 1. прописано је да запослени има право на накнаду трошкова превоза и то превоза на рад и са рада у висини цене месечне претплатне карте у јавном саобраћају. Према члану 39. став 1. запослени има право на месечно-претплатну карту за долазак и одлазак на рад за релације где јавни превозник омогућава куповину. По члану 40. став 1. руководилац надлежног органа по правилу врши накнаду трошкова за превоз за одлазак на рад и долазак са рада куповином месечне претплатне карте на почетку месеца за наредни месец за релацију где је то омогућено, а према ставу 2. истог члана изузетно, на захтев запосленог, руководилац надлежног органа може донети одлуку да исплату врши у новцу у висини цене месечне претплатне карте.

На основу цитираних одредби послодавац је у обавези да запосленом накнади трошкове превоза. Једино ограничење тиче се висине ових трошкова и оно зависи од висине месечне претплатне карте. Закон није регулисао начин исплате трошкова превоза. Око начина исплате се послодавац и запослени могу договорити, а то може бити уређено и Колективним уговором као у овом случају. Право (овлашћење) у виду реализације ове исплате – куповином Бус плус карте или исплатом тог износа запосленом припада запосленом. Како је Колективним уговором који се примењује на туженог предвиђено да на захтев запосленог, руководилац надлежног органа може донети одлуку да исплату врши у новцу у висини цене месечне претплатне карте, да је

тужилац такав захтев поднео, били су испуњени услови да се тужиоцу ови трошкови исплате, због чега су нижестепене пресуде преиначене и тужбени захтев усвојен.

На основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Одлука о трошковима поступка донета је на основу чланова 154, 155. и 161. ЗПП на основу тражених и прецизираних трошкова поступка и то за приступ адвоката на два одржана и једно неодржано рочиште у укупном износу од 25.000,00 динара, трошкове на име састава жалбе од стране адвоката од 12.000,00 динара, таксе на ревизију од 23.881,12 динара и таксе на ревизијску одлуку од 35.821,68 динара, све одмерено по важећој АТ и ТТ. С обзиром да трошкове на име састава ревизије од стране адвоката тужилац није определио, то му ови трошкови нису ни досуђени.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић